

תמונת ניצחון / מונולוג מאת יונתן קלדרון

[אשת ראש הממשלה נמצאת בחקירה במרתפי השב"כ. החוקר שמולה לא נראה ולא נשמע.]

איפה הבן שלי? אתה שואל אותי איפה הבן שלי?!

הבן שלי בקבר. אתה הרי יודע שהוא נפל בעזה.

[פאזזה]

אתה צודק. זה לא באמת נכון. הוא בכלל לא נכנס לעזה.

מאז שאני זוכרת את עצמי רציתי להיות שחקנית. זה היה החלום שלי. אבל ויתרתי עליו כדי להיות האישה שלצידו. את כשרון המשחק שלי שמרתי לחיוכים מזויפים לראשי מדינות.

אבל החלום שלי היה לעמוד על במה ולשחק את אימא קוראז'.

והנה מבצע 'זרועה נטויה' זימן לי הזדמנות להגשים את החלום.

הבן שלנו התקשר מהגדוד. הוא רצה להיכנס לעזה עם החברים שלו, אבל השב"כ לא הרשה לו.

מה יקרה אם החמאס יחטוף אותו חס וחלילה?

אבל הוא לא היה מוכן לשמוע על זה. הוא התחנן לאבא שלו שיאפשר לו להילחם עם החברים שלו.

הטלתי וטו. צה"ל כותש את עזה. חיילים נכנסים אל תוך קן הצרעות וחוזרים בארונות. מדי יום חיילים

מתים. אני לא אשלח את הבן שלי לתוך התופת.

[משחקת את אמא קוראז':] "רוצים לברוח מאימא שלהם, נבלות, ולרוץ למלחמה כמו עגל למלח. הם לא

יחזיקו לי מעמד עד סוף המלחמה. הו יולדת אומללה שכמוני, הו אם היסורים! ימות? באביב עלומיו נגזר

עליו ללכת. אם יתגייס, ישכון עפר, אין שום ספק."

לא יכולנו לשלוח אותו לעזה עם החברים שלו, בגלל שהוא הבן של ראש הממשלה.

מצד שני לא יכולנו להניח לו להשתמט כי זה היה מדרדר את המורל של שאר החיילים.

היינו במלכוד, אתה מבין. אבל מצאתי פתרון! - שמנו אותו בכלא צבאי והעמדנו פנים שהוא נפל בקרב.

כן, שיקרנו. למען המדינה עשינו את זה! אחרי המלחמה תכננו להסביר שזו היתה תחבולה לזרז את

הפסקת האש. 'בתחבולות תעשה לך מלחמה'. אתם בטח מכירים את הקונספט הזה בשב"כ.

והנה, לא עוד מונולוג מול המראה, הנה הדבר האמיתי – אני אימא קוראז'! אני מתאבלת על בני המת לפני

המצלמות. אני בוכה ומתייפחת אבל בתוכי אני יודעת – היום זה היום המאושר בחיי! היום אני מגשימה את

החלום הגדול! כשהמלחמה תגמר כל העולם יבין איזו שחקנית גדולה היא אשת ראש הממשלה!

ואז החל מבול הטלפונים והמברקים. נשיאי מדינות, מלכת אנגליה, אפילו האפיפיור! כולם משתתפים

באבלם של ראש הממשלה ורעייתו. איזה קורבן הם הקריבו למען ארצם! איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש

ההוא? ראש הממשלה זרח מאושר. העולם שכח את זוועות המלחמה בעזה.

למחרת החלו להופיע כתובות על הקיר - "מוות לערבים!" בספריי אדום.

ראש הממשלה צהל. הוא חזק בשנאה.

אחר כך ישבנו לאכול. באמצע גלידת הפיסטוק התקשרו מהשב"כ. הם לא מוצאים אותו.

"איך אפשרתם לו לברוח?" ראש הממשלה רתח מעל שלולית ירקרקה.

"אנחנו מספידים אותו והוא עוד פתאום יצוץ! תמצאו אותו!"

"מוות לערבים!" צעקו הקירות בירושלים ואילו בעזה לא נשארו קירות עומדים.

דעת הקהל העולמית שבה אל הזוועות, אל המתים האלמונים.

העולם שכח אותך בני הצעיר! הקרבנו אותך לשווא.

"מוות לערבים!" - מדי ערב הרימו ראש עוד ועוד קירות גזעניים.

"תעצרו את מי שכותב את הכתובות האלו!" ציווה ראש הממשלה על השר לביטחון פנים.

"זה משרת את האויב. תעצרו אותו ותמחקו את הכתם מהקיר!"

"דווקא עכשיו כשהניו-יורק טיימס כל כך מפרגן לישראל?"

"מוות לערבים!" - העם דרש שנשטח את עזה. שנוריד את החמאס על הברכיים. אבל מה עם ה-BDS? הניצחון הזה יגמור אותנו! העולם תומך בצד החלש. המפסיד הוא המנצח האמיתי. "סליחה שניצחנו", התלונן ראש הממשלה, "אם רק היו חוטפים לנו שוב איזה חייל..." המצב היה ברור - בצד שלנו אין זוועות. אין מספיק נפגעים. אנחנו צריכים בתים הרוסים, אנחנו צריכים פצועים קבורים מתחת להריסות. מה זו אשמתנו שהם לא פוגעים? הכל בגלל כפת ברזל!

פתאום טלפון - המשטרה עצרה בכיכר ציון את כותב הכתובות 'מוות לערבים!' - ערבי צעיר ממזרח ירושלים. "לא שמעתי טוב? ערבי כתב 'מוות לערבים!'?" בחקירה הוא הסביר שהוא עשה את זה כדי להציג לעולם את ישראל כגזענית. ואז היה לי רעיון גאוני - אם החמאס יורה עלינו ולא מצליח לפגוע - נעזור לו! נפציץ אנחנו את עצמנו!

"זה טירוף!" - זה בדיוק מה שראש הממשלה אמר. הסברתי לו שהערבים צריכים תמונת נצחון. נזרוק להם איזה עצם כדי שיוכלו לרדת מהעץ שעליו הם טיפסו. אש ידידותית... גאוני, לא? בלי שאף אחד ידע נעזור קצת לחמאס, שגם בצד שלנו יהיו קצת נפגעים אל מול ערימות המתים שלהם. זאת הדרך היחידה להסיט את דעת הקהל העולמית לטובתנו. ראש הממשלה היסס אך השתכנע. בחרנו בית בראשון לציון, שעמד בצומת רחובות והצטלם נהדר מכמה זוויות. החזית שלו פונה בגאווה לכיוון עזה. הבית הזה כמעט התחנן לטיל. ראש הממשלה נתן את ההוראה. הקבינט מודר.

החדשות עבדו כמו קסם! סוף סוף פגיעה! סוף סוף פצועים! התקשורת העולמית דיווחה על הקורבן של העורף הישראלי ועל האכזריות המרושעת של החמאס. ראש הממשלה התראיין והבטיח להעביר כספים למען נפגעי הטרור המרושע. ולא שכח להבטיח לחמאס תגובה קשה על העוולה!

למחרת בבוקר אנחנו מתעוררים לזוועה. צה"ל הפציץ מחבלים בחוף עזה והרג בטעות ארבעה ילדים ששיחקו בכדור. גופות קטנות וחמודות. דם מרוח על פני כפולה בעיתון. לבית בראשון לא היה סיכוי. אבל לי כבר היתה תוכנית חדשה - אנחנו נפציץ את בית ראש הממשלה.

כן, את הבית שלנו! - תתאר לך את החדשות! "ונשאר בלי בית?! תמה ראש הממשלה. "בחיך, יש לנו שלושה". וחוף מזה ממילא רצינו לשפץ אותו אבל לא אישרו לנו את התקציב. עכשיו לא יהיה מנוס. יהיו חייבים לבנות בית חדש לראש הממשלה במקום החורבה המתפרקת הזאת. ראש הממשלה השתכנע. הוא ייסע לקרייה, אני ארד למקלט.

בשעת השין נשמעה אזעקה וכעבור כמה שניות הבית רעד. רעש אדיר נשמע וטיח נפל לי על כל הפן. מזל שמעצב השיער שלי צמוד אלי. כעבור דקה נשמעו צפירות של משטרה ומגן דויד אדום. כל מערך הביטחון נכנס לפעולה. דלת המקלט נפתחה ואנשי שירות הביטחון בדקו אם אני בסדר. הבהילו אותי בשיירה לביתנו הפרטי. בקרוב הכל יגמר, חשבתי, ואז נגלה לעולם שהכול היתה רק תחבולה. בני יחזור מהמתים, ואז התקשורת תחזור לתצוגת האבל שלי וכל העולם יבין איזו שחקנית גדולה אני. אני נתתי שם את ההופעה של החיים שלי. הזלתי דמעות ממלכתיות. בפעם הראשונה בחיי הייתי גדולה באמת.

פתאום הודעת טקסט קוטעת את מחשבותיי. "אמא, אני בבית. איפה את?" [פאזזה]

אני מנסה לארגן את המחשבות. ההודעה בטח נשלחה כשהייתי במקלט. אבל אין קליטה בין קירות הבטון העבים.

לאט לאט ההכרה שקעה במוחי. בני נהרג בהפצצה. שכלתי את בני. בני האהוב, שעבור כל העולם נפל בקרב, שזכה ללוויה ממלכתית, איננו. מת. "הכל בסדר, גבירתי?" שאל הנהג.

[מהנהנת]

למחרת הצדדים הגיעו להסכמה. הפסקת האש נחתמה. הלחימה הסתיימה.
לא גיליתי את הסוד לאיש. לא איבדתי את הבן שלי כגיבור. הרגתי אותו במו ידיי.
גופו הצעיר נקבר בין ההריסות, ויחד איתו נקברה גם קריירת המשחק שלי.